

шена веднага, тя говори за потресното действие, което е произвела внезапната смърт на измъчващата го и при все това страстно обичана жена и нравствената невъзможност на поета да понесе тази смърт. Куршумът, обаче, не е билъ смъртоносенъ — лишава го отъ зрение. Отъ този моментъ до второто действително самозастрелване и самоотравяне (17. X. 1914 г.), животътъ на поета е непрекъснатъ низъ отъ физически и още по-непоносими душевни страдания. Създава се една отвратителна мълва, продуктъ на нашенската суровостъ и подозрителностъ, че поетътъ е убиецъ на жена си, и дори се завежда следствие. Мълвата настройва голъма частъ отъ общество и интелигенция враждебно къмъ поета и, макаръ близки и приятели да не го оставятъ и да се грижатъ за него (като д-ръ Кръстевъ, който го е водилъ да се оперира въ Виена, Т. Александровъ, който му е обещавалъ издръжка отъ Македонската организация, Вл. Василевъ, зетъ му Найденовъ, братъ му А. Крачоловъ и др.), той, не можейки да понесе и безпомощността и мъката си отъ ослѣпяването и ударитъ отъ злобната мълва, сѣ повече и повече губи всѣка опора въ живота и неотстъпно мисли и чака смъртта като избава отъ кошмарната действителностъ. Че сѣ цѣлия си песимистиченъ строй на мисли и чувства той е билъ „подготвенъ“ за такъвъ край, е ясно, но едвали този край би билъ непременно тъй трагиченъ, ако не бѣха нашенскитѣ жестоки нрави.